

verschillende reglementeringen terwijl men bovendien moet nadenken over de ontwikkelingen van de initiatieven voor begeleid samenwonen van thuislozen. Deze initiatieven zijn niet voorzien op een opvang van 6 maanden, zoals voorzien in het K.B., maar willen een permanente woonvorm bieden.

Kris Coenegrachts
De Vereniging der Vlaamse Onthaalhuizen,
Waterloostraat 27, 2600 Berchem.

De Leuvense onthaaldienst voor rechtzoekenden

De balie van Leuven heeft een nieuw initiatief genomen, waaraan in de pers de nodige ruchtbaarheid werd gegeven: een onthaaldienst voor rechtzoekenden. Gratis nog wel.

De stafhouder hoopt blijkbaar met deze innovatie het geschonden blazoen van de advocatuur op te poetsen, aangezien hij het nodig achtte op de persconferentie uitdrukkelijk te verklaren dat 'advocaten geen gieren zijn'.

Dit initiatief bewijst uiteindelijk ook dat de advocatuur gevoelig is geworden voor het nijpende probleem van de rechtshulp. De wetswinkels pleiten reeds 10 jaar voor een onafhankelijke en degelijk uitgebouwde eerstelijns hulp. Daarmee wordt bedoeld: een plaats waar mensen gemakkelijk en zonder enige drempelvrees heen kunnen om begrijpelijke en kosteloze informatie te krijgen, wanneer ze met juridische problemen worden geconfronteerd. Deze adviesverlening moet een brede waaier van juridische problemen bestrijken; waar de vraag naar juridische informatie slechts een deelaspect is van het probleem, moet het mogelijk zijn de hulpverlening te verruimen. Een volwaardige eerstelijnsrechtshulp moet bovendien meer zijn dan een doorgeefluik naar de advocatuur. Het advies dient er zoveel mogelijk op gericht te zijn mensen in staat te stellen hun eigen problemen zelf op te lossen; het voeren van een proces met bijstand van een advocaat mag slechts aangeraden worden in die gevallen waar dat echt nodig is.

Dit is, ruw geschetst, het ideaal-model dat de wetswinkel reeds geruime tijd voorstelt. Ook de advocatuur is zich bewust geworden van de leemte in de bestaande rechtshulp en zoekt nieuwe vormen van adviesverlening om tegemoet te komen aan de vraag naar een eerstelijnsrechtshulp. (Of om een markt die zij aan het verliezen was te hervormen?)

Het advies bij het OCMW was een eerste stap, dit onthaalcentrum is een nieuwe poging. Op het eerste zicht een goede zaak, maar na toetsing aan ons ideaal-model, maken wij toch enig voorbehoud t.a.v. dit initiatief.

Allereerst stellen wij vast dat de stafhouder van de Leuvense balie een *tegenstrijdige houding* aanneemt tegenover het probleem van de juridische adviesverlening. Waar hij tot hier toe elke medewerking van advocaten aan centra die eerstelijnsrechtshulp verstrekken verbood, komt hij nu zelf met een initiatief in die zin op de proppen. Of vergissen wij ons en is het niet een eerste bedoeling om

een dienst op te richten waar iedereen met juridische vragen kosteloos terecht kan?

Uit de verklaringen die afgelegd werden bij de bekendmaking van dit initiatief, hadden we de indruk dat de dienst in de eerste plaats bedoeld was om de *stagiairs-advocaten ervaring te laten opdoen* in het werken met rechzoekenden. Over de plaats waar de dienst gevestigd is, stellen wij ons eveneens vragen. Wij vrezen dat het gerechtsgebouw voor veel mensen een *te hoge drempel* heeft. Hiermee bedoelen we dat voor de gewone burger een gerechtsgebouw niet bepaald uitnodigend werkt om er binnen te stappen voor enkele juridische inlichtingen. Tenslotte lijkt het *gekozen tijdstip* waarop men terecht kan ons niet gelukkig. Talloze werklozen zullen zich waarschijnlijk wel tussen 15 en 17 uur kunnen vrijmaken, maar een persoon die werkt moet er speciaal een halve dag voor vrij nemen om naar deze dienst te kunnen stappen.

Alles bij elkaar heeft de wetswinkel de indruk dat de advocatuur eens te meer een kans gemist heeft in de uitbouw van een volwaardige eerstelijnsrechtshulp.

Wetswinkel-Leuven (Tiensestraat 224, open: woensdag van 18 tot 21 u).

Pshyciatrische repressie – Het wetsontwerp L. Herman-Michielsen ter bescherming van de persoon van de geesteszieke

Mag ik een beetje gek zijn?

Wie over psychiatrie praat, praat over een zeer omstreden onderwerp. Robert Castel definieerde psychiatrie eens als zijnde het 'antwoord op een risico'. De aard van dit 'risico' is echter nooit nauwkeurig gedefinieerd geweest, en werd steeds verbonden met de notie 'storend gedrag', wat op zijn beurt nauw verband houdt met het 'tolerantieniveau' van individuen binnen een gemeenschap. De indringing van de medische wereld in dit interactieveld van gestoorde relaties en lijdende individuen, is op veel kritiek gestuit, niet in het minst met betrekking tot de rechteloosheid van het individu. 'Iemand kan het bewijs leveren dat hij onschuldig is aan een misdrijf. Hoe kan je bewijzen dat je geen schizofreen bent?' vraagt Thomas Szass zich af. David Cooper stelt dat we de waanzin moeten onttrekken aan elke klinische ingreep, die geen andere functie heeft dan de repressie en de controle. We moeten, volgens hem, de waanzin haar plaats teruggeven in een wereld van universele creativiteit. De Engelse anti-psychiaters hebben steeds verdedigd dat schizofrenie een soort ontwaken was uit een toestand van slaap waarin de 'normale' mens zich zou bevinden. Aldus was de schizofreen een soort ontdekkingsreiziger door de innerlijke ruimte en tijd, die enkel een 'gids' behoefde om zijn genezingsproces tot een goed einde brengen. De Italiaanse antipsychiatrische richting heeft steeds nadruk gelegd op de uitstotings-